

Zaaknummer 18.034

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 17 september 2018 uitspraak gedaan op het beroep van

....., hierna: appellant,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van 22 juni 2018 van het College van Bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, hierna: verweerder.

I. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij e-mail van 1 februari 2018 het beroep van appelland doorgezonden aan het college nadat het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs verweerder bij uitspraak van 31 januari 2018 heeft opgedragen het beroepschrift ter behandeling door te zenden aan het college. Appellant heeft een beroepschrift d.d. 23 februari 2017 ingediend tegen de beslissing van verweerder van 30 januari 2017, waarbij aan hem is meegedeeld dat zijn verzoek tot toelating tot de masteropleiding Geneeskunde is afgewezen. Op 4 mei 2018 ontving het college het verweerschrift.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 17 september 2018. Appellant is ter zitting verschenen en werd vertegenwoordigd door Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door (jurist Juridische Zaken), (secretaris examencommissie Erasmus MC) en (vicevoorzitter examencommissie Erasmus MC).

II. Motivering

1. Appellant voert – kort samengevat – dat het bestreden besluit niet zorgvuldig tot stand is gekomen en in strijd is met de wet en de bedoeling van de wetgever.

Appellant is van mening dat een (schriftelijk) advies van de examencommissie Erasmus MC ontbreekt en dat een toelatingscommissie het verzoek van appellant had moeten beoordelen op grond van artikel 2.2 van de Onderwijs- en Examenregeling Masteropleiding Geneeskunde collegejaar 2016-2017 (hierna: OER). Daarnaast wordt volgens appellant onterecht en ongemotiveerd op grond van artikel 2.4 van de OER een uitzondering gemaakt voor buitenlandse artsen.

Verder voert appellant aan dat artikel 2.1 van de OER in strijd is met artikel 7.30b lid 1 en 2 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) en met de bedoeling van de wetgever.

Appellant is van mening dat hij voldoet aan de in artikel 2.1 van de OER gestelde toelatingseis – een bachelorsdiploma Geneeskunde van het Erasmus MC – nu hij een doctoraaldiploma Geneeskunde heeft behaald aan het Erasmus MC. Daarnaast voert appellant aan dat de gestelde eisen geen kwalitatieve toelatingseisen zijn in de zin van artikel 7.30b lid 2 van de WHW. Appellant is van mening dat indien de toelatingseisen door het college als kwalitatieve eisen worden gezien, appellant alsnog de gelegenheid dient te worden geboden om zich voor toelating tot de opleiding te kwalificeren. Appellant verwijst daarbij naar de Memorie van Toelichting van 23 januari 2013, waarin staat vermeld dat wanneer een aspirant-student zijn bachelorniveau niet kan aantonen middels een bachelorgetuigschrift, de instelling het niveau van de aspirant-student moet toetsen.

Ten aanzien van de voorwaarden die in 2006 aan appelland zijn gesteld voert appelland aan dat het rapport is verouderd en dat hij inmiddels heeft aangetoond in staat te zijn op professionele wijze aan het onderwijs deel te nemen. Appelland geeft aan mee te werken aan een gesprek met een door verweerder aangewezen onafhankelijk psycholoog.

Desgevraagd naar het afslaan van het schikkingsvoorstel van verweerder licht appelland toe dat hij een (princiële) uitspraak wil van het college en zich vervolgens wil beramen over verdere (civielrechtelijke) stappen. Ter zitting licht verweerder desgevraagd toe dat hij zich nog steeds wil inschrijven voor de masteropleiding Geneeskunde.

2. Verweerder betoogt – kort samengevat – dat appelland niet voldoet aan de toelatingseisen opgenomen in artikel 2.1 onder a van de OER, te weten een bacheloropleiding Geneeskunde behaald aan de EUR en niet ouder dan vijf jaar. Verweerder stelt dat een 13 jaar oude doctoraaldiploma Geneeskunde niet gelijk dient te worden gesteld met een bachelordiploma Geneeskunde.

Verweerder licht toe dat de decaan en examencommissie Erasmus MC zijn geraadpleegd en heeft zich in het verweerschrift bereid verklaard om de adviezen van de decaan en examencommissie overeenkomstig 7:4 van de Algemene wet bestuursrecht over te leggen aan de gemachtigde van appelland. Verweerder betwist verder dat de situatie van een reeds afgestudeerde buitenlandse arts vergelijkbaar is met een geneeskundestudent.

Verweerder voert aan dat er geen toelatingscommissie is ingeschakeld omdat er geen twijfel is dat appelland niet voldoet aan de toelatingseisen. Zelfs indien er twijfel zou bestaan over het antwoord of het doctoraaldiploma Geneeskunde qua niveau gelijk gesteld dient te worden aan een bachelordiploma Geneeskunde, voldoet appelland niet aan artikel 2.1 onder a van de OER omdat het doctoraaldiploma ouder is dan 5 jaar. Deze eis heeft verweerder gesteld vanwege de civiele waarde van het diploma maar belangrijker om de patiëntveiligheid te kunnen borgen. Verweerder betwist dat de OER in strijd is met de wet of bedoeling van de wetgever.

Verder voert verweerder aan dat het belang van appelland is komen te vervallen nu appelland met name uit lijkt te zijn op een principiële uitspraak ter ondersteuning van een toekomstige civiele procedure.

Ter zitting voert verweerder aan dat bij de beoordeling van het verzoek van appelland niet aan toetsing aan artikel 2.1 van de OER wordt toegekomen nu de geldigheidsduur van de tentamens en het examen van appelland zijn komen te vervallen, nu het diploma ouder is dan 5 jaar.

Nu appelland geen rechtsmiddelen heeft ingezet tegen de voorwaarden voor zijn schorsing in 2006 zijn de voorwaarden nog steeds van kracht. Aan deze voorwaarden heeft appelland tot op heden nog steeds niet voldaan en het voorstel om alsnog te doen aan het voorstel is wat verweerder betreft 13 jaar na dato, te laat.

3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

In artikel 7.30b lid 1 van de WHW is opgenomen dat voor een masteropleiding in het wetenschappelijk onderwijs als toelatingseis geldt (onder a) het bezit van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs of (onder b) het bezit van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs.

In artikel 2.1 onder a van de OER is opgenomen dat voor toelating voor de masteropleiding Geneeskunde een bacheloropleiding Geneeskunde behaald aan de EUR, niet ouder dan vijf jaar is vereist.

Vaststaat dat appellant niet beschikt over een bachelordiploma Geneeskunde behaald aan het Erasmus MC dat niet ouder is dan vijf jaar. Niet weersproken is dat appellant beschikt over een doctoraaldiploma Geneeskunde aan het Erasmus MC behaald in 2005.

Een redelijke uitleg van de eerste eis, dat men voor toelating tot de masteropleiding van het Erasmus MC een bachelorsdiploma van diezelfde opleiding moet hebben, brengt mee, dat het curriculum van een elders behaald diploma vergelijkbaar is met dat van laatstbedoeld diploma.

Het college is van oordeel dat bij de beoordeling van het beroep niet alleen de vraag of appellant met het doctoraaldiploma Geneeskunde in het bezit is van een bachelordiploma, dan wel in het bezit is van kennis, inzicht en vaardigheden op het niveau van een graad Bachelor in het wetenschappelijk onderwijs (zoals gesteld in artikel 7:30b lid 1 WHW) van belang is, maar ook de vraag of het door appellant behaalde diploma Geneeskunde niet ouder is dan vijf jaar bij aanvang. Veronderstellenderwijs ervan uitgaande dat het doctoraaldiploma Geneeskunde qua niveau gelijk dient te worden gesteld aan een bachelordiploma Geneeskunde, stelt het college vast dat appellant nog steeds niet voldoet aan de tweede toegangseis van artikel 2.1 onder a OER nu het doctoraaldiploma van appellant 13 jaar oud.

Gelet op de achtergrond van de vijf jaar eis, te weten de borging van de patiëntveiligheid, is het college van mening dat verweerder deze eis heeft mogen stellen en is het college anders dan door appellant gesteld van oordeel dat de gestelde eis niet in strijd is met de OER of de bedoeling van de wetgever.

Ten aanzien van de gestelde voorwaarden bij de schorsing in 2006 stelt het college vast dat deze voorwaarden nog steeds van kracht zijn nu hiertegen niet tijdig rechtsmiddelen zijn ingezet.

Het college heeft, gelet op het door appellant ook voor het overige aangevoerde, geen aanknopingspunten gezien voor het oordeel dat het besluit voor vernietiging in aanmerking komt.

III Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellant ongegrond.